

dukter fra bosætterområderne ind i israelske kasser, som i øvrigt kommer fra Haifa. Der skal være ordentlig kontrol, og det skal indskærpes. Det agter vi også at gøre. Det gør vi også. Det gør man også i EU. Der vil den også blive indskærpet og blive styrket.

Jeg kan sige, at Israel har 2 måneder til at bevise, at tingene i kasserne er rigtigt deklareret, og er de ikke det, rejses der en toldsag mod dem. Min opfattelse og oplevelse er, at vi godt kan forvente, der meget snart forekommer opkrævninger af den tarifmæssige told, så Skatteministeriet er også opmærksom på det. Det er EU også.

Til sidst skal jeg sige nogle korte bemærkninger. Til hr. Per Dalgaard: Der er ikke ført bevis for, at beløb til palæstinenserne går til terror. Tværtimod er der meget fin kontrol med de danske bevillinger til palæstinenserne, og ud fra al vores bedste kontrol, som er ret finmasket, så går der intet til terror. Kommissær Patten har også været nede i det flere gange og har heller ikke kunnet se, at noget går til terror.

Ja, så tror jeg, jeg har været igennem.

Kl. 12.10

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne sige tak for et i mange henseender rigtig udmærket svar. Jeg vil godt spørge til det der med begge parter, der skal ophøre med terror, og det er jo fuldstændig rigtigt. Jeg ved jo, at udenrigsministeren er opmærksom på, at der faktisk gik måneder, hvor hudnaen virkede, og hvor Israel i den periode sådan hver anden, tredje dag slog en ihjel, sådan, nå, der skete ikke noget, okay, så tager vi én til, så tager vi én til, indtil det eksploderede.

Og der vil jeg da godt spørge udenrigsministeren, om man ikke godt vil indskærpe over for Israel, at det altså er vigtigt, at når der kommer en fredsaftale fra den ene side, er det ikke nok bare at sige: Den er vi ikke med i, den kommer ikke os ved. Den var det, vi hørte, da vi var der med Udenrigsudvalget. Det var jo en ensidig aftaleovre hos palæstinenserne. Den behøvede israelerne ikke at respektere, derfor kunne de fortsætte med deres targeted killings, som jo altså forløb under hele perioden.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Blot lige til en lille ting i udenrigsministerens svar til hr. Per Dalgaard. Der blev det sagt med

meget stor sikkerhed, at pengene til Arafat ikke var gået til terror. Hvordan regner man nu det ud? Altså hvis jeg giver en terrorist 100 kr., så kan jeg godt forsikre, at lige netop mine 100 kr. ikke gik til terror, de gik til hans eftermiddags-cigarer.

Men altså er det ikke lidt meningsløst? Hvis man forsyner en terrorist med penge, fuldstændig uanset hvad man mener, de penge er øremærket til, så støtter man terroristen. Jeg synes, at spørgsmålet må være et andet, nemlig i hvilket omfang Arafat selv er ansvarlig for terroren. Og det kan så være et spørgsmål, der er vanskeligt at komme til bunds i.

Men at sige, at lige netop de penge, Danmark har givet, ikke går til terror, synes jeg er lidt kunstigt.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, det er jo altid det, hr. Jesper Langballe rejser, at hvis man nu giver en mand 100 kr. til at købe en given ting for, så går han ned og bruger den hundredkroneseddel til at købe den givne ting, og så behøver han ikke bruge sine egne 100 kr., så kan han bruge dem til noget andet. Det er jo det sædvanlige forskydningsproblem.

Men vi ved altså efter bedste overbevisning, at de penge, vi giver, går til konkrete projekter, og de bliver så lavet: kommuneprojekter, fattigdomsbekæmpelse, demokratiopbygning osv.

Men det er da klart, at så behøver han ikke at bruge sine egne penge til det. Nu har han heller ikke ret mange penge selv, han kunne bruge. Men vi kan sige, at vores penge bliver brugt til de projekter, og det har vi altså styr på. EU har også rimelig styr på det.

Så er spørgsmålet, om han så derved indirekte får frigjort nogle midler til at stå bag terroren og de våben, der leveres, og som vi jo ved er leveret via skakter, det er der jo ført bevis for, og skibe. Hvor meget står Arafat bag det?

Jamen det er jo hele problemet. Det ved man jo rent faktisk ikke. Arafat benægter det jo naturligvis totalt, men mange hævder, at han i virkeligheden på en eller anden måde giver grønt lys for det.

Det er jo derfor, vi lægger så meget vægt på – og at road map'en også gør det – at der kommer en statsminister, der er ansvarlig, og som også i sin regering har ansvaret for sikkerhedsstyrkerne. Det var det, Abu Mazen ikke kunne få. Man kan så få en mærkelig mistanke om, hvorfor han ikke kunne få det. Og derfor gik han jo også.